

DOPOLNILNE METODE ZDRAVLJENJA: DA ALI NE?

Kot v humani medicini se tudi pri zdravljenju živali lahko odločimo za različne načine zdravljenja

Skoraj sedem let je v veljavi Zakon o zdravilstvu, ki ureja področje naravnega zdravljenja ljudi. Pri izbiri metod in terapevtov za svoje živali pa smo bolj ali manj prepuščeni lastni iznajdljivosti in obveščenosti, kje poiskati verodostojne informacije. Ko zboli hišni ljubljencek, skrbniki največkrat prehajajo iz ene skrajnosti v drugo: od pretirane skrbi in panike do predolgega čakanja na samodejno izboljšanje stanja. Nobena od omenjenih možnosti ni dobra in ni v korist naši živali, zato se je dobro vnaprej poučiti, med katerimi dopolnilnimi metodami zdravljenja lahko izbiramo, če se izkaže potreba po njih. Lahko jih uporabljamo tudi preventivno, kar našo izbiro v primeru bolezni le še poveča.

Prvo vodilo, kadar razmišljamo o t.i. alternativni, je nujna prepoznava akutnega bolezenskega stanja, ki ogroža življenje naše živali. Takrat moramo brez odvečnega čakanja poiskati pomoč veterinarja, sicer tvegamo usodne zaplete, podaljšan čas zdravljenja, v skrajnem primeru pa tudi odgovornost za pogin svoje živali. Tudi v primeru, če obstoja le dvom v pravilno odločitev, je posvet z veterinarjem, ki mu zaupamo, več kot primeren.

Dopolnilne metode zdravljenja lahko izberemo kot preventivo, podporo zdravljenju uradne veterine ali kot samostojno terapijo. V vsakem primeru pa je nujno poznati diagnozo, s tem pa tudi značilnosti obolenja svojega ljubljence. S temi podatki se lahko napotimo k terapevtu naravnega zdravljenja, homeopatu, bioterapevtu, reikistu, akupunkturistu, ... Po vzoru iz tujine se doktorji veterinarske medicine tudi pri nas izobražujejo na najrazličnejših področjih dopolnilnih metod zdravljenja. Prav oni so idealna izbira, ko iščemo kakovostnega terapevta. Najštevilčnejše zastopani so zagotovo veterinarji homeopati, ki delujejo tudi pod okriljem svojega društva in organizirajo obsežna, zahtevna izobraževanja za svoje člane. Kot na splošno za vse dopolnilne metode zdravljenja še toliko bolj velja za homeopate, da na pacienta gledajo celostno in ne obravnavajo samo obolelega organa. Od kar so homeopatski pripravki na voljo v nekaterih naših lekarnah, jih lahko uporabljajo tudi laiki za namene samozdravljenja in za pomoč svojim živalim. Odlična pomoč za slednje je priročnik v slovenščini, ki je na naših policah že več kot leto dni, veliko informacij pa ponujajo tudi (pretežno tuje) spletne strani. Nekateri slovenski veterinarji se že nekaj let uspešno ukvarjajo z akupunkturo, ki velja za metodo, ki se je pred več tisoč leti, kot pravi legenda, začela prav z uporabo na živali. Prav tako med veterinarji najdemo tudi strokovnjake na področju bioresonančne terapije in še bi lahko naštevali.

Tradicionalna medicina se imenuje tudi celostna oziroma s tujko holistična, saj upošteva vse vidike bivanja in vse ravni pacienta, ne glede na to, ali gre za človeka ali žival. Metode so namreč za oboje enake. Poleg fizične zajema tudi vse druge ravni, razume in vpliva na energijske pretoke v telesu, deluje v skladu z medsebojnim vplivom posameznih organov in organskih sistemov. Cilj naravnega zdravljenja je ravnovesje v telesu ali homeostaza.

Kljub temu, da delujejo zelo učeno, bo vsak ob prebiranju katerega od priročnikov za uporabo tradicionalnih metod pri živalih v njih našel precej nasvetov naših babic, saj so – še posebej na podeželju, kjer je bilo pomanjkanje del vsakdana – za zdravljenje živali uporabljali zdravilne rastline, povsem enake kot za ljudi. Z razvojem modernih medicinskih pripomočkov in diagnostičnih metod ter v želji po čim hitrejši sanaciji obolelih živali, predvsem gospodarskih, je bil naravni celostni pristop potisnjen v ozadje. Zadnja desetletja pa se o dopolnilnih metodah vse več govori in piše, na srečo pa se jih tudi izvaja v praksi. Za pretežno večino je značilno, da delujejo blago, neagresivno, brez stranskih učinkov, vpliva tako na fizično kot na duhovno telo, vzpodbuja samozdravilne sposobnosti organizma. Kakovostno zdravljenje ni nujno vedno zdravljenje simptomov z uporabo skalpela in zdravil.

Z enakimi besedami, kot smo jih uporabili v naslovu prispevka, začenja svoje razmišljanje tudi Američan Martin Zucker, avtor priročnika »Veterinarski vodič po naravnih zdravilih za pse«. Ugotavlja, da veterinarska stroka tarni nad slabim zdravjem hišnih živali, saj vse preveč domačih ljubljencev zboli in prekmalu umre. Za razliko od zdravljenja akutnih stanj, uporabe kirurgije in moderne diagnostike je uspeh obravnave kroničnih bolezni daleč od pričakovanj. Tako veterinarji kot zdravniki se vse bolj zavedajo pomanjkljivosti sistema, ki temelji izključno na uporabi kirurgije in zdravil. Mnogi so našli odgovore na svoja vprašanja v t.i. celostni ali holistični medicini oziroma alternativni. Mnogi skrbniki hišnih živali, ki so poiskali podporo svojemu zdravju pri praktikih holistične medicine, so pričeli uporabljati naravne metode tudi za svoje domače živali. Zavedati se je potrebno, da nobeden od pristopov, tako konvencionalni kot holistični – nimata vseh odgovorov, pravi Martin Zucker. Vse večje število zdravnikov in veterinarjev pa zagovarja komplementaren pristop oziroma metode integrativne (veterinarske) medicine. Ta uporablja najboljše dosežke tako prvih kot drugih metod.

Alternativna veterinarska medicina zahteva od skrbnika nekaj več znanja, na podlagi katerega ta sprejema odločitve in sodeluje pri zdravljenju. Končni izid je tako odvisen tudi od skrbnika, ki mora svojo žival dobro poznati, jo opazovati in zaznavati spremembe v njenem zdravju. Slednje so včasih tako neznatne, da jih ne zazna niti najsodobnejši medicinski aparat, pozornemu skrbniku, ki je povezan s svojim ljubljencem, pa ne uidejo. Uspeh zdravljenja, ki nemalokrat preseneti vse vpletene, je največja nagrada za vloženi trud, za učenje in vztrajanje, zato odgovor na vprašanje iz naslova zagotovo ni več neznanka. Naslednjič pa več o metodah in njihovi izbiri.

Mojca Sajovic